

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

4. Quia te &c. Constitutio ad Guichardum Episcopum Constantiensem quâ
excommunicationem in Henricum Regem & Ravennatem Hæresiarcham à
Gregorio VII. latam confirmat, & in eorum sectarios, indè quæ ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

primis Raynaldum pro eo quod Episcopus Sylvanectensis sibi subiectus benedictionis sacerdotialis manum ipsis imposuit.

Hortatur Episcopos ut à tanto facinore Regem desisterent compellant.

Et pro ereptione Carnotensis Episcopi instantiam adhibeant.

Excommunicationi subicit Castellam & terram eius qui eum retinuerit.

Data sexto Kalendas Novembris.

III. Ex Labbe Tom. 10. Concil. pag. 443. Edita An. Dom. 1096.

Exordium.

Sanctis Patrum institutionibus à quolibet iuste excommunicatum Episcopo, alii absolvent ipsi quidem Metropolitanus prohibentur.

Neminem ignorare putat quod sola non Synodo precedente, sed Apostolica valeat suo statui restituere quos Synodus inique damnaverit, ipsius vero nemini liceat retrahere iudicia.

naldo; noxa hæc maxime impetit, pro eo quod Sylvanectensis subiectus tibi Episcopus, hoc publici adulterii crimen, suo, ut audivimus, firmavit assensu cum mæchis illis benedictionis sacerdotialis manum imposuit. Quod & si licite nubere bigamis tamen impendi secundum canones non liceret:

§. 3. Nunc igitur vobis Apostolica auctoritate præcipimus, ut his visis apicibus, quod etiam non iubentibus nobis iam dudum fecisse vestram prudentiam decuisset, maturè convenire curetis regem, & ex Dei & nostra pariter & vestra parte instantur commoneatis, arguatis, obsecratis, increpetis, & à tanto, tamque horrendo facinore desistere compellatis.

§. 4. Quod si contempserit, & nobis, & vobis necessitas imminet, ut ad ulciscendas divinæ legis injurias pro nostri officii debito accingamur, & Phinees gladio Madianitas adlateras perforemus.

§. 5. Eandem quoque instantiam pro ereptione confratris nostri Carnotensis Episcopi adhibete.

§. 6. Quod si monitis vestris, qui eum cepit, obtemperare contempserit, vos & ipsum excommunicationi subicite, & Castellis in quibuscumque eum retinuerit, & terræ ejus divinum Officium interdicit, ne similia deinceps in viris hujus ordinis præsumantur.

§. 7. Ut ordinem vestrum diligitis, ita hoc accelerare omnibus modis satagetis. Valere.

Data sexto Kalendas Novembris, anno videlicet Dei Christi MXXII.

Constitutio ad Richerium Senonensem, & ceteros Francorum Episcopos, quæ Regem excommunicatum absolvi vetat eosque ad Synodum Arelatensem invitat.

URBANUS EPISCOPUS.

Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam.

Auditum est apud nos quosdam confratres nostros in tantam audaciam prorupisse, ut asserant se nequaquam à regis societate absenturos, imò etiam Regem ipsum ab excommunicationis vinculo soluturos, quamquam feminam illam, pro quâ per nos excommunicatus fuerat, non dereliquit:

§. 1. Sed qui hoc loquuntur, aut profecto scripturas nesciunt, aut pertinaciter excedere nequaquam pertimescunt. Sanctorum quippe canonum sanxit auctoritas, & ea passim Ecclesiæ consuetudo servat, ut à quolibet iuste excommunicatum Episcopo alius absolvere non præsumatur. Ipsa etiam suffraganeorum ligamenta Metropolitanus, qui videlicet eorum majores sunt sanctorum Patrum institutionibus prohibentur absolvere.

§. 2. Quod si à quibuscumque id servatur Episcopis, videant venerabiles fratres nostri, quemadmodum Apostolicæ sedis valeant acta dissolvere, cum profecto luce jam clarius constet Apostolicæ sedis Pontifici non solum Episcopos, & Primates, sed ipsos etiam Patriarchas, divina institutione subiectos cum noverint ab omnibus ad ipsum, ab ipso autem ad neminem appellandum, cum sciant ei soli fas esse de omni Ecclesia judicandi, ipsum vero nullorum subjacere iudicio. Nec eos illud credimus ignorare, quod sola, nulla Synodo

precedente, sedes Apostolica valeat suo statui restituere quos Synodus inique damnaverit, ipsius vero nemini liceat retrahere iudicia.

§. 3. Certè cum de leprarum, id est de criminum varietatibus ad Moysen Dominus loqueretur; Considerabit, inquit, leprosum Sacerdos, & immundum judicabit; ac deinde subjungit: Et clausus tenebitur ad arbitrium Sacerdotis. Videtis ergo quia ad illius Sacerdotis arbitrium clausus teneri præcipitur, cujus arbitrio judicatus est immundus. Quomodo itaque ad aperiendum manum porrigit, ad quem claudendum os aperire non ausi sunt. Cum quadriduanum Lazarum Dominus suscitasset non legitur ad absolvendum eum circumstantius aliquis se injecisse, dum ipsius Salvatoris præcepto jam viventem, jam stantem, discipuli absolverunt, ut profecto securus daretur exemplum, quia etiam penitens quis solvendus non est nisi per illius arbitrium, cujus voce, vel gemitu à sepulcro criminofus edicitur. Sed neque illud venerabilibus fratribus arbitramur ignotum, quia Deus superbis resistit, propè est autem obtritis corde. Super quem enim respiciam, ait Dominus, nisi super humilem & quietum & tremementem verba mea. Viderint ergo quo pacto peccatorem conentur absolvere, præter illius vel præsentiam, vel præceptum, cujus est iudicio in generali Synodo compeditus. Nobis sanè, & omnibus qui Turonis nobiscum Deo propitiante convenerunt, liquido paruit, & legis, & Evangelii & sanctorum Canonum documentis, nullam solvendi quem nos ligavimus fraternitati vestræ suppetere potestatem.

§. 4. Unde & Filium nostrum Francorum Regem, donec Deo in nobis & sanctæ Romanæ Ecclesiæ satisfaciatur, excommunicatum asserimus, & tam Episcopos, quam alios quoslibet ei pertinaciter communicantes esse sancimus, & privilegium potestatis emittere, si quis in ejus absolutione inconcessa abuti præsumperit potestate.

§. 5. De cetero universos vos Arelatem in octavis Apostolorum Petri & Pauli ad Concilium omni seposita occasione invitamus.

Constitutio ad Guichardum Episcopum Constantiensem quæ excommunicationem in Henricum Regem & Ravennatem Hæresiarum à Gregorio VII. latam confirmat, & in eorum sectarios, indè quæ agenda in Clericis ab Episcopis excommunicatis ordinatos constituit.

URBANUS EPISCOPUS.

Servus Servorum Dei, Guichardo Constantiensi Episcopo salutem & Apostolicam benedictionem.

Quia te speciale post Deum manuum nostrarum opus esse perpendimus, & quia specialem in te Religionis gratiam esse cognoscimus, idcirco te specialiter adjuvare, tuisque necessitatibus specialiter subvenire Domino annuente satagimus.

§. 1. Questiones autem quas tuis literis significasti vestris in partibus agitari apud nos satis frequenter noveris commoveri, Fratrum itaque nostrorum communicato consilio diùque excommunicationis questione tractata sancti prædecessoris nostri Gregorii sententiam confirmantes ita eam Deo inspirante determinavimus.

Levit. 13.

Exemplis sacris sententiam confirmat.

Isai. 66.

Francorum Regem donec Deo in se & sanctæ Romanæ Ecclesiæ satisfaciatur, Episcopos aliosve ei communicantes excommunicatos asserit.

Universos Galliarum Episcopos ad Concilium Arelatensem invitavit.

IV.

Ex Labbe Tom. 10. Concil. pag. 444.

Edita An. Dom. 1096. Hanc descripsit P. Jacobus Sirmundus ex Codice Attrebateni.

Guichardo opem pollicetur.

Propter questionem in partibus Guichardi agitatam, excommunicationis Prædecessoris Gregoriam sententiam confirmaturus est.

Ravennatem Hæresiar-
archam cum
Henrico Rege
excommuni-
cat.

Eorumque
factores.

Eis verò
communi-
cantes non
excommuni-
cat, & in
suam commu-
nionem
nequam
sine penitenti-
æ ultione
recipit.

Quicum-
que ignorantia,
timore,
negotii-ve
necessitate se
convicti, salu-
tatione, ora-
tione osculo-ve
contaminaverit
cum minoris
penitentia
medicina, so-
cietatis partici-
pium admittit.

Eos qui
spontaneè
aut negli-
genter inci-
derunt sub
discipline
coherione
incipi iubet,
ut cæteris
metus incu-
tiatur.

Clericos ab
excommuni-
catis Episco-
pis ordina-
tos religiosè
viventibus in
ordinibus
quos accepe-
runt manere
permittit.

Ad superio-
resque ordi-
nes ascen-
dere non
concedit, si-
ne urgente
necessitate.

Presbyte-
ros Diaconos
ac Subdiao-
nos in crimi-
ne lapsos,
canonum
censuræ sub-
mittit.

Guichardi
providentiæ
committit ut-
rum eorum
aliqui, qui
tamen infam-
iæ notis
non fuerunt
aspergi in suis
gradibus re-
cuperari de-
beant, salva
communi
auctoritate
patrumque
decretis.

Quæ in
Lege morte
multantur
occupatis
criminibus
ab omni al-
taris minist-
erio seque-
strat.

§. 2. Primo siquidem gradu Ravennatem Hæresiar-
archam Romanæ Ecclesiæ invasorem cum
Henrico Rege ejusdem pervertitatis Capite, ab
omnibus Ecclesiæ Catholicæ membris alienum &
excommunicatum esse censemus.

§. 3. Secundo eos qui armis, pecunia, concilio aut obedientia Ecclesiasticis maxime honores ab eis aut eorum savoribus accipiendo eorum nequitia adminiculum subministrant.

§. 4. Hos igitur principaliter anathematis vinculis adstringentes, in tertio gradu communicantes eis nos quidem non excommunicamus. Sed quia ipsi se eorum communione commaculant, in nostram eos societatem nequam sine penitentia ultione & absolutione recipimus. Sanctis quippe canonibus cautum constat, ut qui excommunicatis communicaverit excommunicetur.

§. 5. Ipsi tamen penitentia atque absolutionis modos ea moderatione discrevimus, ut quicumque seu ignorantia, seu timore, seu necessitate negotii cujusque maximi, & maxime necessarij eorum se convicti; salutatione, oratione, osculove contaminaverit, cum minoris penitentia absolutionisque medicina societatis nostræ participium fortiat.

§. 6. Eos verò qui aut spontaneè aut negligenter inciderint, sub ea volumus disciplina coherione suscipi, ut cæteris metus incutiatur cujus disciplina moderamina, quod ad tuam curam spectat nos tuæ providentiæ prout oportere videris pro temporis & personarum competentia servanda committimus.

§. 7. Porro de clericis qui ab excommunicatis sunt Episcopis ordinati, necdum quidem sententiam ferimus quia generalis mali contagium generalis Synodi est cauterio comburendum, tuæ tamen fraternitati hoc respondemus ad præsens, ut ab excommunicatis quondam tamen catholicis Episcopis ordinatis, si quidem non simoniacè ordines ipsos acceperint, & si Episcopos ipsos non simoniacos esse constiterit, ad hoc si Religiosior eorum vita, & doctrinæ prærogativa visa fuerit promereri, penitentia indita quam congruam duxeris, in ipsis, quos acceperint ordinibus manere permittas.

§. 8. Ad superiores autem ascendere non concedimus nisi necessitas, & utilitas maxima flagitaverit, & ipsorum sancta conversatio promeruerit, & hoc tamen ipsum rarius cum cautela est præcipua concedendum.

§. 9. De presbyteris, diaconis ac subdiaconis, qui post acceptum ordinem in aliquo crimine lapsi fuerint sive palam sive clam constat quidem canonum censura ab Ecclesiasticis eos officii inhiberi.

§. 10. Tuæ tamen providentiæ discretioni-
que committimus utrum eorum aliqui, qui tamen infamiae notis non fuerunt aspersi, necessitate Ecclesiæ urgente, & ipsorum sancta conversatione promerente in suis gradibus recuperari debeant.

§. 11. Hoc autem secundum indulgentiam dico, non secundum Imperium, ut vestra major vestris in partibus contra hæreticos habeatur auctoritas.

§. 12. Salva tamen auctoritate communi, & sanctorum patrum decretalibus institutis.

§. 13. Si quem verò quod absit aut, acceptum aut ante acceptum officium contigerit peremptorio quolibet eorum quæ in Lege morte multantur, sive clam sive palam occupatum crimine inveniri, eos maxime qui adhuc mundo vivunt, ab omni eos altaris ministerio sequestramus.

§. 14. Sicut enim penitentiam agere cuiquam

non conceditur clericorum, ita & post penitentiam, ac reconciliationem nulli unquam Laico liceat honorem Clericatus adipisci, vel Clerico ad altiores ordines promoveri, quia quamvis sint omnes peccatorum contagione mundati, nulla tamen debent gerendorum sacramentorum instrumenta suscipere, qui dudum fuerint vasa vitiorum.

§. 15. Sanè Insulam Augiam sub Jure ditio-
nis B. Petri ac Romanæ Ecclesiæ constat specialiter contineri. Sed quia eorum privilegium, quod à Romana Ecclesiæ obtinent, non satis meminimus causam facile determinare non possumus. Salva tamen ejusdem privilegii auctoritate, tibi singulariter in Clerum & Populum illic habitantem (præter monachos) omnem concedimus Episcopalis regiminis potestatem.

§. 16. Cæterum ut in eodem canobio abbatem catholicum regulariter vice nostra præstitueri studeas tuæ obedientia imperamus.

§. 17. Nec solum in eo, sed ut in S. Galli canobio, & in cæteris si quæ sunt propriis Abbatibus destituta, nostra fretus auctoritate cum consilio quorum interesse cognoveris abbates eligere, atque electos consecrare procura.

§. 18. Idem etiam tibi studendum de Augustinensi & Curiensi Episcopatu injungimus, nec non & de cæteris ad quæ Pataviensis Episcopus advocari vel adesse nequiverit, & ipsi enim quemadmodum & tibi Saxonæ Alemanniæ, ac cæterorum quæ propè sunt regionum vice nostra procuracionem injungimus, ut ordinationes improbandas improberis, roborandas roboreris, & quicquid Ecclesiastici negotii disponendum fuerit communicato religiosorum virorum consilio disponatis, quo ad usque privatiorem annuente domino Legatum sedis Apostolicæ suscipere valeatis.

§. 19. Vos quia Dei zelo fervetis & scientia præcellitis atque doctrina, omni cura atque sollicitudine utilitatibus Ecclesiasticis insudate. Scientes quoniam, & nos in hoc tempore vestris libentissimè utilitatibus annuemus, & operam dabimus. Laboribus autem Romanæ Ecclesiæ communicare, opis nostræ auxilio sublevare nullo modo pigri sitis.

§. 20. Benedictionum suarum vos omnipotens Deus ubertate perfundat, incolumem custodiat & ad vitam perducatur æternam.

Data Romæ, XIV. Kal. Maij.

Constitutio ad Canonicos Sancti Martini Ecclesiæ Turonensis contra simoniacos ne præbendæ vel alia beneficia in posterum vendantur emanant. Postea ejusdem Ecclesiæ jura ac Privilegia quæquæ confirmat.

URBANUS EPISCOPUS.

Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam.

Bonorum omnium Largitori Deo gratias agimus, qui devotionem nostram ad Beati Martini tumulum visitandum sua miseratione perduxit.

§. 1. Quia verò in ejusdem Beati confessoris Ecclesiæ consuetudo pravitas ejusmodi inoleverat, ut honores seu præbendæ omnes precario acquirerentur nos locum sanctum emundare ab hac peste execrabili cupientes, religiosos viros ad præmonitionem nostram decrevimus præmittendos.

Post penitenti-
nam nulli
unquam laico
liceat hono-
rem Cleri-
catus adipi-
ci, vel Cleri-
co ad altio-
res ordines
promoveri.

In Clerum
& Populum
(præter Mo-
nachos) in
Insulam Au-
giam habi-
tantem om-
nem conce-
dit Episcopi-
alis regimini
potestatem
salva eorum
privilegii
auctoritate.

In eodem
canobio
Abbatem re-
gulariter
præstitui
imperat.

Idem etiam
de Augusti-
nensi & Cu-
riensi Episcopa-
tu aliis
que vicinis
regionibus
studendum
injungit.

Hortatio
Pastoralis.

Benedictio
Apostolica.

Data Romæ
14. Kal. Maij.

V.
Ex Labbe
Tom. 10.
Concil. pag.
436.
Edita An.
Dom. 1097.

Deo gratias
agit quod
Beati Martini
tumulum vi-
sitaverit.

In Ecclesia
Beati Martini
religiosos vi-
ros ad præ-
monitionem
suam decernit
præmittendos.